

εδυνάμωσε αυτός ο αέρας, θά έχανοντο. Το ιστιοφόρον έπροχώρει γοργόν και ήρχετο κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτοὺς.
 «Ολοι οἱ ναυαγοὶ κατείχοντο ἀπὸ ἐλπίδα καὶ ἀνησυχία. Νὰ κατέρωσαν νὰ προσεγγίσουν καὶ νὰ ἐπιβιβάσθουν εἰς τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πλοῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καμμία χεὶρ δὲν ἐτείνετο πρὸς βοήθειαν;...
 — Ένας μόνος τρόπος ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Καργκασού. Κάποιος ἀπὸ μᾶς, περνώντας, θάρραχθῆ ἀπὸ καμμιά ἀγκυρα, καμμιά ἀλουίδα, καὶ θά σκαρφάλωσῃ ἐπὶ τὸ καράβι. Ἀπὸ 'καὶ θά εἶξῃ ἕνα παλαμᾶρι ἐπὶ τὴν φαλινοθηρίδα κ' ἔτσι οἱ ἄλλοι θά βοηθηθοῦν καὶ θανέδουν ὁ

μὴν εἰς τὸν ἀέρα, πρὸς μεγάλον τρῶμον τῶν δύο γυναικῶν.
 Ἦσαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κερλός, οἱ ὁποῖοι ἐχόν ἐφορησῆ πρὸς κατάντησιν τοῦ ἀγνώστου πλοίου.
 Ἐντὺς ὀλίγων δευτερολέπτων, κατέρωσαν νάναρχηθῶν ἀμοτέρωθεν καὶ νὰ πατήσουν εἰς τὸ κατάντημα, καθῆκας ἀπὸ τὸ μέρος του.
 Τὸ κατάντημα αὐτὸ ἦτο στρωμένον με ἀνθρώπινα σώματα, κατακείμενα εἰς ἑντελῆ ἀκίνησιαν. Χωρὶς νάρχοπορῆσαι με τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θέαμα, ἤρπασαν ἕνα σχοινί τυλιγμένον πρὸς τοὺς πόδας των, καὶ ἔρριψαν ἐπιτηδῆως τὴν ἄκρην του εἰς τὸν Καργκασού, ὁ ὁποῖος τὴν ἐδραξεν εἰς τὸν ἀέρα, σκύψας με κίνδυνον νὰ πέσῃ, διότι ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ιστιοφόρον εἶχεν ἀπεμακρυνθῆ παλὺ ἀπὸ τὴν φαλινοθηρίδα.
 Βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέφυγεν ἀπὸ ὅλα τὰ στήθη, ὅταν τὸ μικρὸν καὶ τὸ μεγάρον σκάφος συνεδέθησαν ἐπιτέλους διὰ τοῦ μακροῦ καὶ στερεοῦ ἐκεῖνου σχοινίου.
 Ἐπρέπε τώρα ν' ἀνοιάσουν εἰς τὸ τρίτον τὸς ναυαγούς καὶ πρὸ πάντων τὰς γυναῖκες.
 Ὁ Κερλός, ἐμπειρὸς ναύτης, κατέρωσεν νὰ εὗρῃ ἀμέσως μίαν σχοινίην κλιμακα, τὴν ὁποῖαν ἔδωσαν ἀπὸ τὴν κουραστήν καὶ ἔρριψε κατὰ μῆκος τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον, ἀκυβέρνητον ὅπως ἦτο καὶ με τὰ περισσότερα ιστία ἀνοικτά, ἔκλινε παλὺ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, — περιστασις πρὸς τὸ πορὸν εὐνοϊκή.
 — Πηγαίνω νὰ πάρω τέσες κυρίες, εἶπεν ὁ Πέτρος, ὅσες μου ἕνα σχοινί ἐπὶ μῆσῃ, ἄφισέ το ἀρκετὰ μακρὺ, διὰ νὰ εἰμπορῶ νὰ δένω κ' ἄλλο σῶμα ἐπάνω μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀκρῇ βάζω με καλὰ.

«Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κερλός εἶχον ἐφορησῆ...» (Σελ. 234, στ. α')

πως μποροῦν, με δυσκολία πάντα, γιατί τὸ διαβολοκάρσο τρέχει δώδεκα κόμβους τὴν ὥρα!
 — Σύμφωνοι;
 — Σύμφωνοι. Ποῖος θά σκαρφάλωσῃ πρῶτος;
 — Ἀδιάφορο ὁ πρῶτος ποῦ θά προφθάσῃ νάρραχθῆ ἀπὸ κάποι. Τί λέτε, καπετάνιο;
 Ὁ Πέτρος ἐπιδουλιάσεν, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε. Καλὸς γυμναστικός, δυνατὸς καὶ εὐκίνητος, ἐλογάριαζεν ὅτι θά ἔκαμνε καλὰ τὸ μέρος του εἰς τὸ δύσκολον αὐτὸ γύμνασμα.
 Ἐπάνω!
 Ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος. Διηβούσαν τὴν φαλινοθηρίδα εἰς τρόπον ὅστε νὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ τὸν πρόβουλον (μπομπρέσο) τοῦ ἀγνώστου πλοίου. Ὁ ἐπικίνδυνος χειρισμὸς ἐπέτυχε καὶ συγχρόνως δύο σώματα ἀνυψώθησαν με ὁ-

— Ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ Κερλός, ἔκτελῶν αὐτὴν τὴν διαταγὴν.
 Εἰς μίαν στιγμήν ὁ Πέτρος ἐκατρανόλησεν εἰς τὴν φαλινοθηρίδα, σαλευομένην τώρα πολὺ ἕνεκα τῆς γεινιάσεως τοῦ ιστιοφόρου.
 Ἡθέλησεν νὰ πάρῃ τὴν κυρίαν Ζολλιέ, ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἔκτευσεν:
 — Πρῶτα τὴν Ἑλένη!..
 — Γρήγορα λοιπόν, εἶπεν ὁ Πέτρος δένων τὴν Ἑλένην ἐπάνω του' κορπῆτέ με καλὰ ἀπὸ τὸν λαϊμό, ἀλλὰ χωρὶς νὰ με πνίξετε.
 Ἡ ἀνάβαινος ὑπῆρχεν δυσκολωτάτη, διότι ἡ σχοινίην κλιμαξὴ ἐκινεῖτο ἐπιτέλους ὅμως ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὸ πολὺτιμον φορτίον του καὶ κατέληθεν ἀμέσως διὰ νὰ πάρῃ τὴν μητέρα.
 (*Ἐπεται συνέχεια)

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΠΟΥΡΝΕΛΛΕΣ

ΚΩΜΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΔΙΑ ΔΥΟ ΑΓΟΡΙΑ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 225]

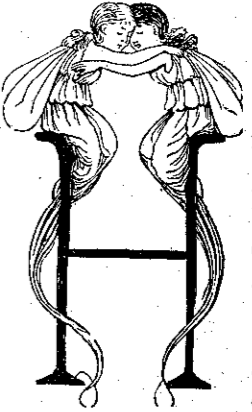
Ὁ ὠπαρῆτης, ἑξακολουθεῖ τὸν μολογόν του: — Ὁ γυῖός του θά κοιμούνταν τότε σὲ στρώμα ἀπὸ ροδόφυλλα, καὶ κάθε πρωτὸ ποῦ θά ξυπνοῦσε, τὸ χέρι ἑνὸς ἀλλοῦ σκλάβου θά τοῦ παρουσίαζε μίαν μπουρνέλλα τῶν Μακαρίων! (Ὀμιλῶν ὀλονέν, λύνει σιγά-σιγά τὸν σπάγον καὶ πίπτει τὸ χαρτὶ ποῦ ἦτο τυλιγμένον τὸ βαζάκι.) Μπα! τὸ χάρτι ἐφυγε μόνον του! τὸ βαζάκι δὲν εἶνε σφραγισμένο. (Τὸ ἀνοίγει.) Τί λέτε; Νὰ φάω μίαν μπουρνέλλα;... Μιὰ... μόνο μιὰ... τὴ μικρότερη... Μπα! γιατί ὄχι; Ὁ φίλος τοῦ κυρίου μου δὲν ξέρει πόσες εἶνε... Νὰ εὐκαιρία! ἀπὸ 'καίγιες ποῦ δὲν παρουσιάζονται κάθε μερὰ!... Ἀς τὴν ἀρπάξω λοιπὸν ἀπὸ τὰ μαλλιά, ποῦ λέει ὁ λόγος! (Παίρνει μίαν μπουρνέλλα ἀπὸ τὸ βαζάκι καὶ τὴν καταβροχθίζει.) ὦ! ὦ! ὦ! ὦ γλύκες!.. ἀνέβηκα εἰς τὸν ἔβδομο οὐρανὸ καὶ βλέπω.... Ἀί! αἰ! αἰ!... (Πιάνει τὴν κοιλίαν του με συστροφᾶς καὶ μορφασμοῦς πόνου.) Ἀί! αἰ!.. αἰ!.. (Ἐξαφνα ἠουχάζει.) Ἄ, κατάλαβα! Εἶνε γιατί εἶνε ἐδῶ μέσα μονάχη καὶ στενωριεῖται. ὦ, ναι, βέβαια, στενωριεῖται. Ὁχι, μικροῦλα μου, ὄχι, νὰ σε χάσω... μὴν κἀνῆς ἔτσι!.. Θέλεις σύντροφο; Ἐννοια σου καὶ θά σοῦ στείλω ἐγὼ τώρα μίαν φιληγάδα, μίαν ἀδελφή... Ἀς ἀρπάξωμε κ' ἄλλη μίαν εὐκαιρία ἀπὸ τὸ κοτσάνι! (καταπίνει κ' ἄλλη μπουρνέλλα.) ὦ, γλύκες! ὦ, οὐρανοὶ!.. ὦ, εὐδαιμονία!.. (ὡς ἄνω.) Ἀί! αἰ! αἰ!.. Καλέ, πιάστηκαν μέσα μου; μαλλῶσαν;... Ἀς τές πιάσω με τὸ καλὸ... Ναι, ναι... λιγάκι σιροπάκι... Ἀί! αἰ! αἰ! ἡ μονομαχία ἐξακολουθεῖ. (ἠουχάζει.) ὦ, διάβολε, αὐτὸ εἶνε: πρέπει νὰ στείλω μίαν ἄλλην νὰ τές χωρίσω. (Καταπίνει καὶ τρίτην μπουρνέλλα καὶ ἀρχίζει τὰ ἴδια.) Μὰ γιατί πονῶ πάλι;.. Ἄ, ναι. Τώρα εἶνε δύο ἐναντίον μᾶς... Ἀί! αἰ! αἰ! (Ἐξαφνα ἠουχάζει.) Ἄ! ξέρω τί πρέπει νὰ κάμω: νὰ ἐξισώσω τὰν τιμαχόμενα μέρη. Ἐτσι θά ποκατασταθῇ ἡ ἰσοροπία καὶ ἡ εἰρήνη! (Καταπίνει καὶ τὴν τετάρτην μπουρνέλλα.) Χίλια διακόσια φράγκα!; Ἄ, μὰ τάξιζον, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἄμ' αὐτὸ τὸ σιρόπι; (Πίνει τὸ σιρόπι.) Ὤχ! ψυχὴ μου! τί εὐωδία! ποῦ ἀνάψας καὶ ποῦ μπανάνα!.. (Χορεύει καὶ τραγουδεῖ.)

Εἰς τὸ βουνὸ ψηλά ἐκεῖ
 εἶν' ἐκκλησιὰ δρημηκή,
 τὸ σήμαντρό της δὲν κινεῖται
 δὲν ἔχει ψάλλῃ οὔτε πα.....

(Ἀκούει ἑξαφνα τὸν κύριόν του καὶ χάνει τὸ βαζάκι εἰς τὴν τσέπη του.)
 Ὁ Κύριος, ἐπιστρέφων καὶ βλέπων τὸ κίνημα τοῦ ὑπηρετοῦ:— Μπα; ὑπᾶ; γυρισε κῆλα;
 Ὁ ὠπαρῆτης:— Μάλιστα, κύριε.
 Ὁ Κύριος:— Δὲν ἄρρησε καθόλου. Μπράβο, παιδί μου! (τοῦ ἀρπάζει τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ τραντάζει.) Μπράβο! μπράβο! μπράβο!
 Ὁ ὠπαρῆτης:— τὸν κυττάζει σασιοσμένος, κατ' ἴδιαν:— Τί ἔπαθε αὐτός;
 Ὁ Κύριος:— Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! (Κάθε φορὰ ποῦ προφέρει τὴν λέξιν «εὐχαριστῶ», τοῦ τραντάζει τὸ χέρι ὀλοὲν δυνατώτερα.)
 Ὁ ὠπαρῆτης:— Μὰ... κύριε... μὴ μ' εὐχαριστῆτε... τόσο δυνατά. Θά μοῦ σπάσει τὸ χέρι! (κατ' ἴδιαν.) Μὰ τί ἔπαθε αὐτός;
 Ὁ Κύριος, Ὁχι δά, παιδί μου! πρέπει! Ὅταν ἔχη κανεὶς ἕναν ὑπηρετὴν σάν καὶ σέ, τίμοι σάν καὶ σέ, πιστὸ σάν καὶ σέ, ἐγκρατῆ σάν καὶ σέ, (εἰς κάθε ἐπίθετον τοῦ τραντάζει τὸ χέρι ὀλοὲν δυνατώτερα.) πρέπει νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ!
 Ὁ ὠπαρῆτης, ἀπελευθερώνων τὸ χέρι του, κατ' ἴδιαν:— Μὰ μ' ἐνθαρρύνει πάρα πολὺ... Τί ἔπαθε;
 Ὁ Κύριος:— Καὶ τώρα, ἀφοῦ σ' εὐχαριστήσα ὅπως σὺ ἄξιζε, ἄς πάρω με μίαν καρέκλα (τὸν κτυπᾷ στὸν ὄμο.) ἄς καθήσωμε (τὸν ξανακτυπᾷ) καὶ ἄς συνομιλήσωμε! (τὸν ξανακτυπᾷ.)
 Ὁ ὠπαρῆτης, τραβᾷ τὴν καρέκλα του ὅσο μακρύτερα εἰμπορεῖ:— Ὁρισμένως κάτι ἔχει!
 Ὁ Κύριος:— Λοιπὸν, παιδί μου, βρῆκες εὐκολὰ τὸ σπὶτι τοῦ φίλου μου;
 Ὁ ὠπαρῆτης:— Μάλιστα, κύριε.
 Ὁ Κύριος:— Καὶ τί σοῦ εἶπε;
 Ὁ ὠπαρῆτης:— Οὐ! ἕνα σωρὸ πράγματα!...μοῦ ἔλεγε, μοῦ ἔλεγε, μοῦ ἔλεγε!
 Ὁ Κύριος:— Πολὺ καλὰ. Καὶ παρετήρησε τίποτε ἰδιαιτερο ἐπάνω στὸ τζάκι;
 Ὁ ὠπαρῆτης:— Στὸ τζάκι, εἶπατε, κύριε, ὦ, ναι... τί ὠραῖο τζάκι!... Πρῶτα-πρῶτα, ἐπάνω στὸ τζάκι ἦταν... ἦταν... ἦ! τί ὠραῖο ποῦ ἦταν τὸ τζάκι, κύριε!... Ἐπει-α, ἐπάνω στὸ τζάκι ἦταν... μὰ τί ἔσοχο τζάκι ποῦ ἦταν, κύριε!... Καὶ τέλος, ἐπάνω στὸ τζάκι ἦταν... ἦ, κύριε! πραγματικῶς πολὺ ὠραῖο τζάκι ἦταν!
 Ὁ Κύριος:— Μπράβο! ὄλ' αὐτὰ κατέρωσες νὰ τὰ εἶξῃς; (πλησιάζει τὴν καρέκλα του.)
 Ὁ ὠπαρῆτης, ἀπομακρύνων τὴν καρέκλα του, κατ' ἴδιαν:— Πάλι τὰ ἴδια;
 Ὁ Κύριος:— Βλέπω, ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸς παρατηρητής! Μπράβο!

μπράβο! μπράβο! (τὸν κτυπᾷ τρεῖς φορές εἰς τὸν ὄμον δυνατά.)
 Ὁ ὠπαρῆτης, κατ' ἴδιαν:— Μὰ τί ἔπαθε; ἦ ἀ σάσω!
 Ὁ Κύριος:— Καὶ τώρα ποῦ με ἰκανοποιήσε εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιόν, ἄς περάσωμε εἰς ἄλλο. Πῶς σοῦ ἐφάνηκε ἡ κονσόλα;
 Ὁ ὠπαρῆτης, κατ' ἴδιαν:— Ἄχ, ἔφαναμμένα κἀβούνα πατῶ! (Δυνατά.) Ἡ κονσόλα εἶπατε, κύριε;
 Ὁ Κύριος:— Ναι, ναι, ναι! Ἡ κονσόλα.
 Ὁ ὠπαρῆτης:— Ἄ, ναι... ἡ κονσόλα... (κατ' ἴδιαν.) Μὰ ἰδέα!... (δυνατά.) Μὰ ξέρετε, κύριε, ἡ γριλλίσις ἦταν κλειστής.
 Ὁ Κύριος:— Τί λές, ἀνόητε; Σὶδ σπὶτι τοῦ φίλου μου δὲν ὑπάρχουν γριλλίσις!
 Ὁ ὠπαρῆτης:— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶπα πῶς ὑπάρχουν; εἶπα μόνο πῶς ἦταν κλειστές.
 Ὁ Κύριος:— Μ' ἂν ἡ γριλλίσις ἦταν κλειστής, θά πῆ πῶς ὑπάρχουν γριλλίσις.
 Ὁ ὠπαρῆτης:— Καθόλου, κύριε καθόλου, καθόλου! Ἡ γριλλίσις ἦταν κλειστής, καὶ γριλλίσις δὲν ὑπῆρχαν. Ἐχουμε δικῆς καὶ εἰς δύο.
 Ὁ Κύριος:— Μπα; καὶ μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξης αὐτό;
 Ὁ ὠπαρῆτης:— Εὐκολωτάτα, κύριε, Ἀκολουθήσατε, παρακαλῶ, τὸ νῆμα τοῦ εἰσοῦ τοῦ συλλογισμῶν μου.
 Ὁ Κύριος, — Μάλιστα ὁκλόλουθῆσω τὸ νῆμα (τὸν κτυπᾷ εἰς τὸν ὄμο.) τοῦ εἰσοῦ (τὸν ξανακτυπᾷ) τῶν συλλογισμῶν σου! (τὸν ξανακτυπᾷ) Λοιπὸν!
 Ὁ ὠπαρῆτης:— Λοιπὸν: Ὅταν ὁ κύριος θέλῃ νὰ πάῃ εἰς τὸ θέατρο καὶ τοῦ λέγουν: «Τὸ θέατρο εἶνε κλειστὸ», δὲν εἶνε σάν νὰ μὴν ὑπῆρχε θέατρο;.. Τὸ θέατρο κλειστὸ, δηλαδὴ δὲν ἔχει θέατρο, δὲν ὑπάρχει θέατρο!
 Ὁ Κύριος:— Πῶς; δὲν ὑπάρχει θέατρο;
 (*Ἐπεται τὸ τέλος) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Αγαπητοί μου,

ΕΠΕΤΕΙΟΣ τῆς Ἀλώσεως— 29 Μαΐου— συνέπεσε φέτος νὰ εἶνε Τρίτη. Τρίτη ἦτο καὶ τὸ φοβερόν ἐκεῖνο ἔτος 1453 καὶ διὰ τοῦτο ἔκτοτε, εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνισμόν, ἡ Τρίτη θεωρεῖται ἡμέρα ἀποφράς. Τίποτε δὲν κάμνουν εἰς τὴν Τρίτην, οὔτε ἀρχίζουν, οὔτε τελειώνουν, διότι ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι ὀαποτύχη, θά βγῆ σέ κακο. Εἶνε μίαν ἐθνική πρόκλησις, δικαιολογημένη ὅταν ἔχη τὴν πηγὴν της εἰς τὴν μεγάλην ἐθνικήν συμφορᾶν. Ἀς ὑπάρχη διὰ νὰ τὴν ἐνθυμίζῃ! Διότι τὴν συμφορᾶν αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν ἐνθυμούμεθα πάντοτε, ἔστω καὶ μὴ μίαν πρόκλησιν. Τὴν Τρίτην ἐκεῖνην, 29 Μαΐου 1453, ἐγάσασμεν οἱ Ἕλληνες τὴν αὐτοκρατορικὴν μας μητρόπολιν, τὴν ἐλευθερίαν μας, τὴν ἐθνικὴν μας αὐθυπαρξίαν. Καὶ εἰς ἡλίθαμεν εἰς μίαν σκοτεινὴν περίοδον δουλείας, ἡ ὁποία διήρκεσε τέσσαρας αἰῶνας. Ναι μὲν τὴν ἀνεκτίσαμεν, ὅταν ἤλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, καὶ ὑπάρχει εἰς τὴν ἰστορίαν μας μίαν 29η Μαρτίου ἀντισταθμίζουσα κάπως τὴν 29ην Μαΐου. Ἀλλὰ μόνον μίαν μικρὰ γωνία τοῦ ἀπεραντοῦ μεσαιωνικοῦ Κράτους μας ἐλευθερώθη καὶ ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἐκεῖνην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἔπεσαν ὁ τελευταῖος μας Αὐτοκράτωρ, ἀπὸ μεγάλοι ἐγένισμεν μικροί.
 Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ἔπεσε ἀσπυρομένης. Ἡ 29η Μαΐου δὲν μᾶς ἐνθυμίζει μόνον τὴν συμφορᾶν μᾶς ἐνθυμίζει καὶ τὸν ἠρωϊσμόν. Μία μεγάλη ἐθνικὴ μορφή προβάλλει ἀπὸ τὸν αἱματηρὸν κυκλῶνα της, στεφανωμένη με ἀθάνατον ἀκτινωτόν: Ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ἥρωϊς! Χύνομεν δάκρυα λύπης, ἀλλ' αἰσθανόμεθα καὶ παλμοῦς ὑπερηφανείας. Δὲν ἔπεσαν ἡ Κωνσταντινούπολις, παρ' ἀφοῦ ἔπεσαν ἐνδόξως ὁ νόμιμος κύριος καὶ ἠρωϊκὸς της ὑπερασπιστής. Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, μαζί με τὸν βάρβαρον κατακτητὴν, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὑπῆρξε νικητής. Καὶ νικητὴς εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ διαγωγή τοῦ ἐμπνέει, τὸ παράδειγμα τοῦ ἀνδρίζει. Νεκρὸν οἱ Ἕλληνες τὸν ἐλάτρευσαν τόσον, ὥστε συνέλαβον τὴν ἰδέαν ὅτι θάναστῆθῃ, ὅα ἐξυπνήσῃ. Καὶ σχεδὸν τὸν ἀθεοποίησαν,

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
 Τὸ ΑΣΤΟΧΑΣΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ
 Ξεγάλασθι τὸ Δελφίνι,
 Τάνοιχτά πελάγη ἀφίνει...
 Καὶ καϊκάκι πάει νὰ γίνη.
 Ὅμως πρὶν καλοπροφτάσῃ
 Νάμπῃ σὲ καρποστάσι,
 Τὰ νερά του χάνει καί...
 Τὸ τσακώνουσε στὸ Κεί! (*)
 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Κεῖ: Τὸ πασίγνωστο πεντάμορφο ἀερογιάλι τῆς Σμύρνης. Σ. Π.

Αυτός συμβολίζει πλέον το Έθνος, και έθνος με τέτοια σύμβολα δεν άποθνήσκει ποτέ. Μήπως ή προφητεία δεν ήρχισε να εκπληρωθεί; Μία άρπυνιάς του Αυτοκράτορος Έθνος ήτο το 1821, το όποιον άπηλευθέρωσε την γωνίαν αυτήν και έθεσε τας βάσεις της νέας ζωής, της νέας εθνικής αυτουπαξίας. Θα έξυπνήση και πάλιν, ω ναι, και ή 25η Μαρτίου θα έχη εις την ιστορίαν μας μίαν αδελφήν, ή οποία θα τελειώσ η έργον της πρώτης. Άλλά και αι δύο μεγάλοι και χαρμόσυνοι ήμέραι, θα έχουν την πηγήν των εις την 29ην Μαΐου, κατά την οποίαν ο ήρωϊκός και ένδοξος έκείνος θάνατος του Κωνσταντίνου έξησφάλισε την μεγάλην άνάστασιν. Κατά την ήμέραν αυτήν έθεσπίθη να τελήται μνημόσυνον. Όπως την 25ην Μαρτίου τελείται μία δοξολογία Άλλά και το μνημόσυνον άς είνε ως δοξολογία! Άς θρηνώμεν την πτώσιν και άς ένθυμούμεθα με υπερφάνειαν τον θάνατον του τελευταίου Αυτοκράτορος. Και άς δοξολογούμεν τον ήρωα, τον στεφανωμένον με το άθάνατον ακτινωτόν. Κάθε άκτίς του και μία έλπίς εις τας καρδιάς των Έλλήνων...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Πάψτε τις κουταμάρες σας και τραβήχθε από το δρόμο να περάσουμε γιατί είμαστε βιαστικές.

— Έλα, προσέθεσε μία άλλη κάμετε γρήγορα, μη σάς δείξωμε ποίος βρήκατε να κοροϊφέψετε. Ά, με μās δεν παίζει κανείς εύκολα! Να πηγαίνετε στη δουλειά σας και να μās άφίστετε να πηγαίνωμε στη δική μας!

— Σήκω, Σάντος! διέταξεν ο Δόν Κιχώτης, ακούσας αυτούς τους λόγους. Κάποιος άθλιος μάγος μετεμόρφωσε πάλιν την δέσποιναν των λογισμών μου, το κορόμφωμα των ανθρώπινων τελειότητων, εις μίαν άσχημην και χονδρήν χωριατοπούλαν!

— Άλλοίμωνο! Έκαμεν ο πανηρός Σάντος.

— Ναι, άλλοίμωνον! έξηκολούθησεν ο Δόν Κιχώτης. Κ' έμε επίσης θα μετεμόρφωσε εις κανέν τέρας, του όποιου

ή θέα, πολύ φυσικά, πολύ δίκαια, την άποτροπιάζει. Άλλ' όμως, ο Δέσποινα των λογισμών μου, δεν σου ζητώ τίποτε άλλο, παρά να είψης έν ευμένεζ βλέμμα προς έκείνον, ο όποιος, γονυκλινήσας διαβεβαιώνει περί της άκλονήτου άφροσύνας του!

— Άφίστε πια τη φλυαρία, καλέ μου κύριε, ειπεν ή χωριατοπούλα, και κάμετέ μας τόπο να περάσουμε. Σας είπαμε πώς είμαστε βιαστικές κ' επιτέλους τ' άστεϊά σας δεν μās διασκεδάζουν καθόλου!

Ο Σάντος εύχαριστήμένος πού έξεμπέδευσε τόσον εύκολα, άφισε το σχοινί και ή χωριατοπούλα έκέντησε το γαϊδούρι της, το όποιον ώρμησεν έμπρός

«Ο Δόν Κιχώτης τον έφώναξε και τον παρεκάλεσε...» (Σελ. 236, στ. γ')

και άρχισε να κλωτσή τόσον δυνατά, ώστε ή καλή σας Γλυκερία έξηπλώθη κατά γής. Ο Δόν Κιχώτης έξτραξε τότε να την βοηθήση. Η «Δέσποινα» όμως την απήλλαξεν από αυτόν τον κόπον, διότι σγκωθίσσα γρήγορα μόνη της, ένυνήγησε το γαϊδούρι της, το έξηλασεν, έστήριξε τα δύο της χέρια εις τα καπούλια και χωρίς άλλας διατυπώσεις, έπήδησεν εις την ράχιν του. Μετά τούτο αι τρεις χωρικά έφυγαν ταχιστα ως ο άνεμος και δεν έκύτταξαν όπίσω των, παρ' άφού έκαμαν ένα όλόκληρον μίλλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Όλίγον έπειτα από το περιστατικόν αυτό, το όποιον άφηκε σκληράν άπογοήτευσιν εις την ψυχήν του ίππότου, ένας έφιππος εύπατρίδης, με όλοπράσινα φορέματα, τους έφθασεν από πίσω εις τον δρόμον των. Τους έκύτταξε με κάποιαν

έκπληξιν, τους έχαιρέτησεν όμως εύγενώς κ' έπτέρνισεν τον ίππον του διά να προσπεράσ η. Ο Δόν Κιχώτης τότε τον έφώναξε και τον παρεκάλετεν, άν δεν τον είβλεπε τίποτε, να τους χαρίση την εύχαριστήριαν της καλής συντροφιάς του επί τινα μίλλια.

— Εύχαριστώ, κύριε, άπεκρίθη ο πρασινοφόρος εύπατρίδης. Ούτε θα σάς προσπερνούσα, άν δεν έφοβούμην μήπως το άλογόν σας ήθελεν άγριεύση πλησίον του ίδικού μου.

— Καθόλου, κύριε, έσπευσε να πικρήθη ο Σάντος: «σο γι' αυτό, μπορείτε να είθε ήσυχος. Σας βεβαιώνω πως 'ς όλο τον κόσμο δεν ύπάρχει άλλογο πιδ ήμερα και πιδ καλόδουλο από τον Άχαρνόνετα του άφέντη μου.

Κατά συνέπειαν ο εύπατρίδης έτάγη παρα το πλευρόν του Δόν Κιχώτου κ' έκατόνισε το βήμα του ίππου του συμφώνως προς το βήμα του νέου του συντρόφου, την όποιον ένύτταζε με πολλήν περιέργειαν. Άλλ' ειχε καλήν άνατροφήν και απέφυγε να κάμη έρωτήσεις. Έβάδισαν λοιπόν μαζί αρκετήν ώραν, συνομιλούντες φαιδρώς περί πολλών και διαφόρων.

Έξαφνα είδαν μίαν μεγάλην φορητόν άμαξαν έρχομένην προς αυτούς και στολιωμένην με δύο-τρεις μικράς σημαίας, πράγμα το όποιον έσήμαινεν ότι το περιεχόμενον της άμαξής, ο,τιδήποτε και άν ήτο, άνήκεν εις τον Βασιλέα. Ο οδηγός της έκαβαλλίκευεν έν από τα μουλάρια, τα όποια την έξυραν, κ' ένας άλλος άνθρωπος έκάθητο έμπρός.

Ο Δόν Κιχώτης έστάθη εις το μέσον του δρόμου, εις τρόπον ώστε να κάμη την άμαξαν να σταματήση, και ήρώτησε τον οδηγόν τίνος ήτο και πού έπήγγαινε.

— Δική μου είνε, άπεκρίθη ο άνθρωπος, και έχω μεσα δύο άγρια λεοντάρια. Είνε δώρον του διοικητού του Όρράν στο Βασιλέα. Ποτέ μεγαλύτερα και ωραιότερα λεοντάρια δεν ήλθον από την Άφρική.

— Καλά λές, προσέθεσεν ο άλλος άνθρωπος, ο όποιος ήτο ο φύλαξ των θηρίων. Αυτό πού είνε στο πισινό κλουβί, είνε άρσενικό, και το άλλο θηλυκό. Σας παρακαλώ, καλέ μου κύριε, παραμέριστε να περάσωμε, γιατί δεν έχωμε ώρα να χάνωμε. Τα λεοντάρια είνε φοβερά πεινασμένα και πρέπει να φθάσωμε το γρηγορώτερο για να φάν η.

Ο Δόν Κιχώτης έμεδιάσσε περιφρονητικώς.

— Μόνον λέοντες έρχονται έναντίον μου αυτήν την ώραν; ειπεν. Άλλ' έχω δεν είμαι άνθρωπος διά να με προήσουν λέοντες! Κατέβα, καλό μου παιδί, ζή

νιζε τα κλουβιά και άφισε τους να βγούν έξω και οι δύο. Τα θηρία αυτά θα μάθουν έδω και αύθωρει πώς είνε ο Δόν Κιχώτης ο Μαγκήσιος!

Ακούσας αυτές τας λέξεις, ο δυστυχής Σάντος ήρχισε να ξεφονιάζη. ο δε άμαξηλάτης ίκέτευσ τον Δόν Κιχώτην να έγκλιταίψη το παράτολμον αυτό σχέδιον. Άλλ' ο γενναίος ίππότης δεν ήκουε τίποτε.

— Έπιτέλους, κύριε, τώ ειπεν ο οδηγός, άμα είδεν ότι αι παρακλήσεις του ήσαν μάταιαι, άν του λόγου σου έννοήσ να φαγωθής από τα λεοντάρια, άφισέ με τουλάχιστο να ξεζέψω τα μουλάρια μου και να φύγω μαζί τους για νασφαλισθώ. Τα μουλάρια και τ' άμάξ η είνε τα μόνα πράγματα πού έχω στον κόσμο, για να βγάλω το φαρμί μου.

— Δυστυχή, ελιγόπιστε άνθρωπε, καλά! άπεκρίθη ο Δόν Κιχώτης. Ξέζεψε λοιπόν τα μουλάρια σου και φύγε!

Ο πρασινοφόρος εύπατρίδης, ο όποιος

ώνομάζετο Δόν Διέγος, προσεπάθησε να μεταπειθή τον Δόν Κιχώτην, λέγων ότι δεν ειχε το δικαίωμα να σταματήση ή να κρατήση δώρον προωρισμένον διά τον Βασιλέα. Άλλ' οι λόγοι του έπήγαν χαμένοι.

— Σας παρακαλώ, αγαπητέ μου κύριε, άπήντησεν ο άνδρείος ίππότης, σεις να πάτε να διασκεδάσετε με τα έξημερωμένα περιδίκια σας, με τα σκυλιά σας και τα παρόμοια, και ναφίσετε τον άλλον να κάμη τη δουλειά του. Άν δεν θέλετε να γίνετε θεατής του άθλου μου, άπομακρυνθήτε το ταχύτερον σεις και το άλογό σας, σάς το ζητώ ως χάριν.

Μετά τούτο, ο Δόν Διέγος και ο άμαξής άπεμακρυνθήσαν έσπευσμένως συνοδευόμενοι υπό του Σάντου, ο όποιος ήτο άηγητισμένος διι ποτέ πλέον δεν θα επανέβλεπε τον κύριόν του ζωντανόν. Τούτο όμως, έννοείται, δεν τον ήμπόδιζε να έπιταχύν η το βήμα του Παρδα-

λου του, διά ναπομακρυνθή όσα το δυνατόν περισσότερο από τους λέοντας.

Όταν απήλθον όλοι, ο Δόν Κιχώτης άφιππεύσε και ώδήγησε τον ίππον του εις μέρος ασφαλές, διότι ειχεν άποφασίσ η να κάμη την μάχην του πεζός, αφού ο δυστυχής Άχαρνόν η δεν ήτο πολύ έξοικειωμένος με θηρία.

Όλίγην ώραν άκόμη, ο φύλαξ, ο όποιος ειχε μείνη εκεί, άντετάχ η με άλλην του την δύναμιν εις το σχέδιον του Δόν Κιχώτου, αλλά χωρίς κανέν άποτέλεσμα. Ο Ίππότης άφηκε το δόρυ του, έδραξε την άσπίδα του και έσυρε το ξίφος του. Έπειτα, επικαλούμενος τον Θεόν και την δέσποινάν του Γλυκερίαν, ήλθε κ' έστάθη αντίκρυ του όπισθίου κλωβού.

Ο φύλαξ, μη έχων τί άλλο να κάμη, ήνοιξεν από επάνω την θύραν του κλωβού και άπεκάλυψε πρό του Δόν Κιχώτου ένα τεράστιον λέοντα.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

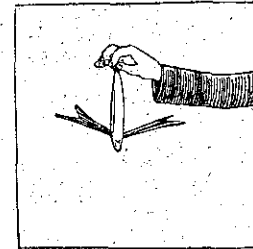
Η πτήσις ένός έρωδιού

Εις έρωδιός, εύρεθίς νεκρός εις την Ουμπάταν της Νοτίου Άφρικής υπό ένός γεωργού, έφερεν εις τον πόδα σιδηρούν κρέκον. Επί

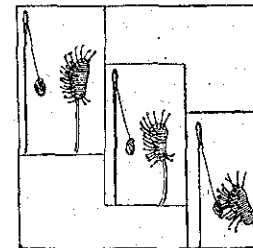
του κρέκου τούτου, τον όποιον παριστά η εικόνη με τον πόδα του έρωδιού, υπήρχεν έπιγραφή δηλωσα ότι το πτηνόν άνήκεν εις την Ζωολογικήν Έταιρείαν της Βουδαπέστης. Έξηγήθησαν πληροφροίαι και εύρέθη, ότι ο έρωδιός αυτός ειχε δραμετευσή και πετάξ η μέχρι της Νοτίου Άφρικής, διανύσας 8,000 χιλίόμετρα έντός έξ μηνών.

Ψάρι πού πετά

Το πράγμα, το όποιον κρατεί αυτό το χέρι, δεν είνε, όπως θα υπέθετε κανείς, μικρόν άεροπλάνον' είνε ψάρι, από αυτά πού πετούν, (έξώκοιτος), και έπενσεν έσγάτως επί του καταστρώματος του άγγλικού υπερωκεανείου Sematha. Διά να έκτελέση τον άλλον αυτόν, το ψάρι έδήσσε να κάμη, έξω του ύδατος, πηδήμα εις ύψος τριάντα τουλάχιστον ποδών!

Φυτόν σαρκόβορον

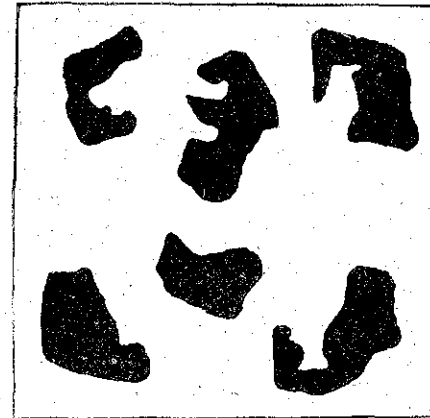

Ίδου τρεις περιεργοί φωτογραφίαι ληφθεισαι διαδοχικώς εις διάστημα 40 λεπτών της ώρας. Πλησίον του

φυτού αυτού, άνητήθη επί βελονής μικρόν τεμάχιον κρέατος δευμένον με λεπτοτάτην κλωστήν. Η φωτογραφία δείχνει πως το φυτόν έπληκίσσε και έσκυψε διά ν' άρπάξ η το κρέας. Το έπιστημονικόν όνομα του σαρκόβορου αυτού φυτού είνε *droserra rotundifolia*.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Συναρμολόγησις εικόνας

Να συναρμολογηθούν τα έξ αυτά μαύ-

ρα τεμάχια επί λευκού χάρτου ούτως, ώστε το κανόν πού θα μείνη μεταξύ των, να σχηματίζη μίαν μικράν λευκήν άρκτον.

β') Διά τους Γαλλομαθεις

Έστιάη υπό Αθηνάς Ε. Λάδανα

Π f.t s.v.r tr.v.ll.r. .l f.t s.v.r s. d.str.r.

Νάναγνωσθή το φωνηεντόλιπον αυτό γνωμικόν.

γ') Παίγνιον

Έστιάη υπό της Ηθης

KPH	ZE	ΓΩ	AP
ΣΟ	ΛΕΙ	Α	ΘΑ
ΦΥ	ΤΗ	ΡΟΣ	ΛΩΝ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυτοί ώστε ναποτελεσθούν: ήρωϊκή νήσος, Μούσα, Άνεμος, αρχαίος νομοθέτης και όνομα μυθολογικού πλάσιου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθηνάς, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορει να στείλη τας λύσεις εις το γραφετόν μας (38, δόδος Εβριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Άναλόγως δε του ποσού το όποιον θάποτελεσθή, θα έγγράφωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως **δαρεάιν**.

Λύσεις του 25ου φύλλου

Φράβουλα, μούσμουλο, μήλο, πορτοκάλι.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΜΜΟΡΦΟ

Συνήντησα μιά μέρα στον περιπατό μου ένα ξένο, που μου είλατο...

Δεν μου λέτε, Δεσποινίς, τόννομα αυτού του λουλουδιού;

Ω είναι «Χίλιες φορές έμμορφο!»

Χίλιες φορές έμμορφο;» ερώναξε το παιδάκι και έγέλασε.

Ναι, μήπως δεν ξέρετε την ιστορίαν του;

Όχι, απήντησε το μελαχροινό αγόρι, ενώ έδειχνε στην δασκάλισσα...

Η δασκάλισσα άρχισε με προθυμία και εύχαριστοσύνη:

Όταν τα λουλούδια ανεγνώρισαν βασίλισσα τους...

Η ΕΡΗΜΟΣ

Ότ' ένα δένδρο δεν απλώνει τη δροσερή του τη σκιά...

Ο ήλιος, μόνος βασιλιάς, την ατμόσφαιρα καίει...

Έρημος είναι κ' η καρδιά που έχει ένα μαράζι...

ΜΟΝΩΣΙΣ

Είς το ήρεμον και σιωπηλόν βασιλείον της, ή κουρασμένη εκ της βιοπάλης ψυχής...

Αγαπή την δυστυχίαν και είχε της νοσούσης ψυχής το άσυλον.

Φιλοξενούμενοι υπ' αυτής, ανήκομεν περισσότερο εις τον έαυτόν μας...

Ο ΠΑΠΑΣ

Όταν είμεθα μικροί, είχαμε την συνήθειαν όταν έβλεπαμε το πρωί...

Ευνόητον είναι, ότι οι συλλαμβανόμενοι εκτός της επιπλήξεως...

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Είς ειδικός απεσταλμένος της προφητικής βασιλίσσης της Αγγλίας...

Λοικόν, Ιωάννη, τί έγγραφες εις την βασίλισσαν;

Αλλά πόθεν έμαθες την διεύθυνσιν; Την είδα επάνω εις μίαν φιάλην ούτσου...

Μου ήρθε πολύ ή επιστολή σου, Γεωργιάνη, και ιδιαίτερος ή φράσις σου...

Κοσμογράτεια Έλλάς ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο διδάσκαλος: — Οι δύο πρόωτοι άριθμοί εις μίαν αναλογίαν πώς λέγονται;

Ο Τάνης: — Πάλι δε θυμούμαι τί σημαίνει ο κόμπος που έκανα στο μαντήλι μου!

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ένθυμηθήτε, ότι το διασκεδαστικώτερον, το δροσιτικώτερον και το όφελιμώτερον ανάγνωσμα είναι: ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΕΠΤΟΜΕΡΗΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, οδός Ευριπίδου την 30ην Μαΐου 1912.

ΑΠΟ σήμερον αρχίζει ή Β' Έξαμηνία μας. Ήρχεται, βλέπετε, ένα μήνα ενωριότερα, διότι το έτος μας τελειώνει τον Νοέμβριον.

Ελάβα την συδρομήν σου και σ' εύχαριστώ, φίλη Βασιλική Χ. Κ. Ναι, υπό το βάθος της μητρικής μου καρδιάς σου εύχομαι καλήν επιτυχίαν εις τους ενιαυσίους διαγωνισμούς...

Σου έστειλα, Νέλιε, τα τετράδια που εξέητησες. Συμπτώσις σπανία να κολλήσουν οι δύο φύλλοι κ' έτσι να λάβης και τό ξέγον τετράδιον.

Όχι, Μαρομένο Φούλι, δεν είναι ανάγκη να είςε δύο από κάθε είδος. Καί μία αρκεί. Το μόνον που απαιτείται είναι μία Συλλογή πλήρης, με 10 έως 15 διαφόρους Άσκήσεις εκ των κυριωτέρων ειδών.

Δεν είπα ή μόνη, Απόστολε Σ. Σ., είπα ή πρώτη άρα δεν αποκλείεται τό να έλαβα και την ιδιικήν σου κατοπίαν.

Μου ήρθε πολύ ή επιστολή σου, Γεωργιάνη, και ιδιαίτερος ή φράσις σου: «πως θαμάρω την γαιναίκα κατά μίαν τρίχα!»

Σε συλλυπούμαι έγκαρδίως διά τον θάνατον του άγαπητού σου μπαμπά, άγαπητό μου Μαριμένο Άκρογιάλι.

Απορρίπτονται: «Εικοστή ενάτη Μαΐου (έπρεπε να σταλή ενωριότερα)» «Η βάρκx του Κανάρη» (κατώτερον του θέματος) «Ένα ταξείδι» (δυσανάλογος ή αρχή προς τό τέλος)

και τα καθήκοντα προς τον εαυτόν σου. Καί σ' πρέπει να ζήσης και να χαρής. Μην παραδίδεις λοιπόν εις την άπελπισίαν και προσπάθει να ύπομείνης.

Απορρίπτονται: «Εικοστή ενάτη Μαΐου (έπρεπε να σταλή ενωριότερα)» «Η βάρκx του Κανάρη» (κατώτερον του θέματος) «Ένα ταξείδι» (δυσανάλογος ή αρχή προς τό τέλος)

Απορρίπτονται: «Εικοστή ενάτη Μαΐου (έπρεπε να σταλή ενωριότερα)» «Η βάρκx του Κανάρη» (κατώτερον του θέματος) «Ένα ταξείδι» (δυσανάλογος ή αρχή προς τό τέλος)

Απορρίπτονται: «Εικοστή ενάτη Μαΐου (έπρεπε να σταλή ενωριότερα)» «Η βάρκx του Κανάρη» (κατώτερον του θέματος) «Ένα ταξείδι» (δυσανάλογος ή αρχή προς τό τέλος)

Απορρίπτονται: «Εικοστή ενάτη Μαΐου (έπρεπε να σταλή ενωριότερα)» «Η βάρκx του Κανάρη» (κατώτερον του θέματος) «Ένα ταξείδι» (δυσανάλογος ή αρχή προς τό τέλος)

Απορρίπτονται: «Εικοστή ενάτη Μαΐου (έπρεπε να σταλή ενωριότερα)» «Η βάρκx του Κανάρη» (κατώτερον του θέματος) «Ένα ταξείδι» (δυσανάλογος ή αρχή προς τό τέλος)

Απορρίπτονται: «Εικοστή ενάτη Μαΐου (έπρεπε να σταλή ενωριότερα)» «Η βάρκx του Κανάρη» (κατώτερον του θέματος) «Ένα ταξείδι» (δυσανάλογος ή αρχή προς τό τέλος)

Απορρίπτονται: «Εικοστή ενάτη Μαΐου (έπρεπε να σταλή ενωριότερα)» «Η βάρκx του Κανάρη» (κατώτερον του θέματος) «Ένα ταξείδι» (δυσανάλογος ή αρχή προς τό τέλος)

Απορρίπτονται: «Εικοστή ενάτη Μαΐου (έπρεπε να σταλή ενωριότερα)» «Η βάρκx του Κανάρη» (κατώτερον του θέματος) «Ένα ταξείδι» (δυσανάλογος ή αρχή προς τό τέλος)

Απορρίπτονται: «Εικοστή ενάτη Μαΐου (έπρεπε να σταλή ενωριότερα)» «Η βάρκx του Κανάρη» (κατώτερον του θέματος) «Ένα ταξείδι» (δυσανάλογος ή αρχή προς τό τέλος)

Η Διάπλις ασπάζεται τους φίλους της: Τρελλό Ναυτάκι (έχει καλώς) Θαλήν (έλήφθησαν έγκαίτως) ο «Πέτρος Ριονσαί» θά εξακολουθήσει να σάς τέρπη καθ' όλην την εξαμηνίαν)

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 30 Μαΐου, θ' απαντήσω εις τό προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και ήθικά, έκδοθέντα υπό της «Διαπλάσεως των Παιδών».

- Ο Άγγελος της Αγάπης (60 εικόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8. Το Βιβλίον της Συμπεριφοράς, φρ. 0,60. Το Όμα του Φθόγου, (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Δεύκωμα μικρών μυστικών, Έκαστον τετράδιον φρ. 0,15 Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,— Η Μαροναία, (21 εικόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Η Μούσα των Παιδών (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50. Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Παιδικόι Διάλογοι (Κουράιδον) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20. Παιδικόν Θέατρον (Σεραπούλου) φρ. 2, γρυσόδοτον φρ. 3,50. Παιδικόν Πνεύμα (3 τομεία) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τά 3 όμοι, φρ. 2,50. Πράς δ Νιίου (24 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Ο Πυρροπόλης (24 εικόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5. Υπερ Πατρίδος (35 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5. Ο Φώτης. Έμπροτρον Διήγημα υπό Χρ. Σιαμαρταΐδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός
Λύσεων 'Απριλίου-Ιουλίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Ο έχοντας ψευδώνυμον εγκεκριμένον διά
τό 1912 συνδρομητής ή αδελφός συνδρομη-
τών, δύναται να συμμετάσχωι του δια-
γωνισμού τούτου των Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

267-269. Συμπλήρωσις φράσεων.

- 1. — παιδείαν.
2. — απόδος.
3. — σέβου.

270. Ποικίλη Άκροστιχίς

Τά μὲν αρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων
λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον γυναικα τῆς ἀρ-
χαϊότητος, τὰ δὲ τρία γράμματα Ἀπό-
στολον :

1, Ὅρος τῆς Ἀρμενίας, 2, Κράτος τῆς
Ἀσίας, 3, Ποταμός τῆς Ἰταλίας, 4, Πέλα-
γος τῆς Ἑβρώπης, 5, Ὑγρὸν τοῦ σώματος, 6,
Ἀρχαίος ἀεροπόρος, 7, Μέρους δειδρόφυτον.

271. Φωνηεντόλιπον

κντ στ ν κ * γ σ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ Ἔθνους

272. Γρίφος

τοῦ

τοῦ

τοῦ Κ τοῦ

τοῦ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20.
188. Λακεδαιμόνιον (λδ, κέ, δαιμόνιον.)—189.
Ἐμψίς (R [έρ], μψς.)—190. Χίος—Ἴος—191.
Μάλα—ἄλρα.—192.

Α Μ Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω
ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ
Α Ο Τ
Μ Υ Ο
Λ Σ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

ΜΙΚΡΑΙ ΜΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λεπτά 5
μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαία τὸ τετράσιον. Ἐλάχιστος ἄριθος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χειριστὸς στίχος,
εἴτω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ
ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ
λέξεις ἀπλῆ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Πλάτη ΠΑΤΡΙΣ ΜΑΣ ΕΛΛΑΣ
Ἐπιτυχία Ψευδώνυμου σου ἀσφαλε-
στάτη. Ποιὸς θάρσθη ψῆφον εἰς τὴν Πατρίδα
μας Ἑλλάδα!—Βασίλισσα τῶν Ζιζανίων.

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
Ἐπονηφία Δημοψηφίσματος 1912

Ἀγαπητοὶ συναδελφοί, ψηφίσατε πάντες τὸ
ὑπέροχον Ψευδώνυμον :
ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
Ἐπονηφία Δημοψηφίσματος

Ἀνταλλάσω c. p. πανταχόθεν. Ὀνειρεμέ-
νη Ἑλλάδα, Χαλκίδα. (1Β', 128)

ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΝΙΚΗΣ

Βιβλίον ἠθικώτατον διὰ τοὺς ἐφήβους. Ἐκ-
δόθεν ὑπὸ τοῦ ἐν Βασιλείᾳ Παιδικῷ
Συλλόγῳ «Ἀναξαγόρας». Τιμώμενον διὰ τὴν
Τουρκίαν μετ. 2, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν λεπτά
15. Ζητούμεν πρᾶκτορας. Οἱ βουλούμενοι
ἀπευθύνετον : Γεώργιον Ε. Κρασιπούλον,
Βουρλά. (1Β', 130)

Υποψήφιοι Κυκνῶν Κόμματος : Λακρόβου-
κίος Ἡλπιος, Λαυλὸς τοῦ Κανάρη
Ἑλπίς τῶν Ὑποδούλων, Ἐνδοξο Μεσολόγγι.

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Κληρωθέντος τοῦ λαχείου, ἐκέρδισαν οἱ
195, 183, 101, 142, 175, 123, 190
36, 133, 203, 153, 10, 159, 30. Διὰ τῶν
συλλεθέντων χρημάτων ἐνεγράφη ἔτισις ἄπο-
ρος. Παζακαλεῖται ἡ Γαλαρὴ Παροῦσα νὰ
ἀπαντήσῃ ὀριστικῶς.—Ὁ Πρόεδρος: Ἐγγενὲς
Ἰδανικόν. (1Β', 132)

ἩΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 25ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 237)

ἈΘΗΝΩΝ: Θεοδ. Γ. Γαροφαλίδης, Ἐυγενία
Δαμπαδίου, Βασ. Ν. Μαιτόπουλος, Τοῦτοῦ
Ἑλλή. Ἐμ. Μέμνισα, Ἄρης Ἀρ. Χατζηγιάννου,
Χρ. Γ. Χριστοδούλου, Ἐλένη Κ. Μωραΐτου. Ἐο-
σφόρος ὁ Κυμῶτος.
ΠΕΡΑΙΑΣ: Παν. Γ. Μπαρμπάρδης, Θ. Γ.
Βασιλάς, Γ. Ν. Βαμβακίδης (24, 25) Π. Γ. Γιαν-
νοπούλης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Σαβῶ. Ἐμ. Κάτσιμας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στεφ. Γ. Παπαδάτος.
ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Δραμαστὴς τοῦ Βουκεφάλα, Β.
Δελιβελλιώτης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ὁλγα Θ. Κασιάνη, Γεωρ. Κα-
ραμαντίης.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταξάς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Α. Σηλυβριδῆς.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ρόδον τοῦ Μαΐου.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεώργ. Γ. Κατσούλης.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Κ. Γ. Κοκοπούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνεμόν. Ἀλέκος Γ. Ἀτσαλάς, Κ.
Γ. Φαρμακίδης, Γιαν. Β. Παπανικολάου.
ΣΥΡΟΥ: Ἀλοῦπος Α. Δεκάν, Νικ. Α. Δόβελος,
Γ. Γ. Γεωργιάδης.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεώργ. Λαώπουλος.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασ. Ἡλ. Τεάμπας, Στεφ. Δ.
Καρασσός.
ΥΔΡΑΣ: Παν. Α. Πινούσης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀγγυλὸ Γ. Μιχαῆλ, Ν. Γ. Φλω-
ρός, Ἀδ. Γ. Κορδῆς, Ζένη Α. Δουξίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΞΑΝΑΡΕΙΑΣ: Ζεφυρίτης.
ΚΥΛΙΝΩΝ: Ἀθήνα Ε. Αδάμνα.
ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Θαλής.
ΣΑΜΟΥ: Μ. Α. Καίπας, Ἀλεξάνδρα Α. Καίπα,
Ν. Γιοκαρίνης.
ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Ἀπ. Β. Παπαδόπουλος. Πά-
νης Περ. Παπαγεωργίου (24).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτικὴν καὶ ἐληφθήσαν
οἱ ἐξῆς δύο: ΓΕΩΡΓ. Γ. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ ἐν Μεσ-
σήνῃ καὶ ΒΑΣΙΛ. Ν. ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἀρ-
θίνας, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας
ἑκαστος ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνω δεκαλέπτον τὴν λύσιν
δὲν ἀναμένοντες, οὔτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλε-
πτον ἀντὶ δεκαλέπτον. (Γραμματῶσιμον ὀδομα-
τικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά, ὥστε διὰ
10 λεπτά χρειάζεται γραμματῶσιμον 20 παρὰ).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχοῦν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑψηλῆς
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ λ. 20, ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουνίου 1912

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

(ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ἐκπληκτος διχ τὴν ἀπόροπτον αὐτὴν
ἐπίσκεψιν, ὁ λέων ἐστράφη, ἐπέδειξε

μ' ἓνα τανυσμὸν
ἄλλον τοῦ τοῦ ἀνά-
στημα, ἦνοιξε τὸ
φοβερὸν του σπό-
μα, ἐχασμήθη ἀ-
ποκαλύπτων τὰ
τεράστια δόντια
του, ἐβγαλεν ἄλλον
τοῦ τὸ κεφάλι ἐξῶ
ἀπὸ τὸν κλωθὸν
καὶ τὸν ἐκτύπησε
μὲ δύο μάτια σὰν
ἀναμμένα κάρβου-
να, ἱκανὰ νὰ προ-
ξενήσουσι τρομόν
καὶ εἰς τὸν πλέον
ἀτρόμητον. Ἄλλ'
ὁ Δὸν Κιχώτης,
χωρὶς νὰ ὀπιθο-
χωρήσῃ, οὔτε βή-
μα, ἠτένιζε τὸν
λέοντα μὲ προ-
σοχήν. Ἡ μὲν
τοῦ ἐπιθυμία ἦτο
νὰ ἐφορηθῆσθαι τὸ
θηρίον ἐναντίον τρυ
καὶ
νάρχισσῃ ἢ μεταξὺ
των πάλῃ χωρὶς ἄλ-
λην ἀναβολήν.

"Ἐκπληκτος ὁ λέων διὰ τὴν ἀπόροπτον
ἐπίσκεψιν..." (Σελ. 241, στ. α')

Ὁ λέων περιέφερον ὀλίγας ἀκόμη
στιγμάς τὸ βλέμμα τριγύρω του, ἐπειτα,
χωρὶς νάνησυχισσῃ περισσώτερον διὰ τὸν
ξένον ἐκείνον, τῷ ἔστρεψεν ἠσυχῶς τὴν
ράχην καὶ ἐξηπλώθη, ὅπως ἦτο πρὶν,
εἰς τὸ βάθος τοῦ κλωθοῦ, μὲ τὴν με-
γαλύτεραν ἀδιαφορίαν τοῦ κόσμου.

Ὁ Δὸν Κιχώτης, φοβερὰ ἀπογοητευ-
μένος, διέταξε τὸν φύλακα νὰ κεντήσῃ
τὸν βελὸν ἐκείνον μ' ἓνα μακρὸ κοντάρι
καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς
βίαις ἀπὸ τὸν κλωθὸν. Ἄλλ' ὁ φύλαξ
ἀπεκρίθη:
—Ὅχι, κύριε, μὴ μοῦ γυρεύετε τέ-

τοιο πρᾶγμα! Ἄν τὸ ἔκαμνα, θὰ ἦταν
ὡς νὰ ἐξωφλοῦσα μὲ τὴν ζωὴν. Μὴ σπρω-
χνετε τὰ πρᾶγματα περισσώτερον, σὰς
ἐξορκίζω, κύριε! Πρὸς τὸ παρὸν εὐχα-
ριστήθητε μὲ αὐτὸ πῶς ἐκάματε. Ἡ πόρ-
τα τοῦ κλωθοῦ εἶνε ἀνοικτὴ. Βλέπετε
ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν τολμᾷ νὰ σᾶς κυττάξῃ
κατὰ πρόσωπον. Ἡ
ντροπή γι' αὐτὸν
τὸ δειλὸ, ἢ δόξα γιὰ
σᾶς τὸν ἀνδρῆσι!

—Ἀλήθεια, πα-
ρεδέχθη ὁ Δὸν Κι-
χώτης. Τότε λοι-
πὸν, καλέ μου φί-
λε, κλείσε τὴν θύ-
ραν τοῦ κλωθοῦ
καὶ γράψε μου μίαν
ἐκθεσίαν, πιστοποι-
οῦσαν αὐτὸ πῶς μὲ
εἶδες σήμερα νὰ
κάμνω, ἐνῶ ἐγὼ θὰ
νεύσω εἰς τοὺς
ἄλλους πῶς
ἔβουαν, ὅτι εἰ-
μποροῦν τώ-
ρα νὰ πλη-
σιάζουν.

Ὁ φύλαξ ὑ-
πήκουσε προ-
θύμως, ἐκλει-
σε τὴν θύραν τοῦ κλωθοῦ καὶ ἤρχι-
σε νὰ συντάσῃ τὸ πιστοποιητικόν.
Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Δὸν Κιχώτης ἔ-
δεξε τὸ μαντήλι του εἰς τὸ ἄκρον
τοῦ δόρατος του, τὸ ἔσεισεν εἰς τὸν
ἀέρα καὶ ἐφώνησε δυνατὰ.

Ὁ Δὸν Διέγος, ὁ Σάντσος καὶ
ὁ ἀμαξῆς μὲ τὰ μουλάρια του,
ἰδόντες τὸ σῆμα καὶ ἀκούσαντες
τὰς φωνάς, ἔσπευσαν νὰ ἐπανεέλ-
θουν, ἀλλ' ἀκόμη μὲ κάποιον δι-
σταγμὸν. Ἡ ἐκπληξίς των ὑπῆρξε
μεγάλῃ ὅταν ἔμαθον τὰ διατρέ-
ξαντα. Ὁ φύλαξ προσεπάθησε νὰ
ἐξάσῃ ὅσον ἠμποροῦσε τὴν ἀνδρείαν
τοῦ Δὸν Κιχώτου καὶ τὴν δειλίαν
τοῦ λέοντος, λέγων, μεταξὺ τῶν

ἄλλων, ὅτι τὸ θηρίον ἐτρόμαξε τόσον
πολὺ καὶ μὲ τὴν θέαν μόνον τοῦ Δὸν
Κιχώτου, ὥστε μὲ κανένα τρόπον δὲν
ἠμπούρασαν νὰ τὸ κάμουν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ
τὸν κλωθὸν, διὰ νὰ μετρηθῇ μὲ τὸν ἥνωα.
Ὁ Δὸν Κιχώτης διέταξε τὸν Σάν-
τσον νὰ δώσῃ εἰς τὸν φύλακα καὶ εἰς τὸν
ὀδηγὸν ἀπὸ ἓνα δουκάτον, ὡς ἀποζη-
μίωσιν διὰ τὴν χρονοτριβήν, εἰς τὴν ὀ-
ποιαν τούδ εἶχεν ὑποβάλῃ. Ἐκείνοι τὸν
ἐχάρισθησαν θερμῶς διὰ τὴν καλωσύνην
του καὶ ἀπήλθον εὐχόμενοι καλὸ τα-
ξίδι καὶ εἰς ἀνώτερα.

— Λοιπὸν, Σάντσος, εἶπεν ὁ ἱππότης
πρὸς τὸν ἱπποκόμον του, τί φρονεῖς γιὰ
δὲ αὐτὰ;... Εἶδες τώρα, ὅτι καμνὴ
μαγεία δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ καταβάλῃ τὴν
ἀληθινὴν ἀνδρείαν; Ὡ, ναί! Οἱ κακοὶ
αὗτοὶ μάγοι εἰμποροῦν νὰ μού κλέπτουν
τὰς νίκας μου, μεταμορφοῦντες τὰ πάν-
τα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ μού ἀφαιρέσουν
τὴν ἀκατανίκητον μεγαλοφυλίαν μου!

Ἰδόντες τὸ σῆμα καὶ ἀκούσαντες τὰς φωνάς...
(Σελ. 241, στ. β')